

KAREN WHITE

Romano „Namas Trado gatvėje“ autorė

*Mergina
iš Legaro
gatvės*

ROMANAS

*The New
York Times
bestselleris*

TYTO ALBA

KAREN WHITE

Mergina
iš Legaro
gatvės

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Loreta Gema Baltaduonė

VILNIUS 2022

Karen WHITE
THE GIRL ON LEGARE STREET
New American Library, New York,
2009

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Harley House Books, LLC, 2009

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Loreta Gema Baltaduonė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022

© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-648-3

PIRMAS SKYRIUS

Iš žiemos saulės už debesų buvo belikęs balkšvas švytėjimas, apsitrynusios pilkos penkių centų monetos spalvos, ir ji bergždžiai stengėsi nors kiek sušildyti lapkričio rytą. Mane, įsisupusią į vilnonį paltą, nupurtė šaltukas – mano, čarlstonietės, kraujas buvo nepratęs prie nedažnai pasitaikančių šalčio bangų, kurios retykais užplūsdavo Šventąjį miestą, tarsi dar kartą primenančių, kodėl įsikūrėme šiame gražiame mieste, kurio gyventojai – tiek gyvi, tiek mirę – gyvena greta vieni kitų kaip šviesa ir šešėlis.

Truktelėjau kavinės „Miesto šviesos“ duris, o vėjas, siautėjan-tis man už nugaros, grasinosi jas užtrenkti net nespėjus užėiti į vidų. Apsidairiusi prie stalelio šalia priekinio lango pastebėjau Džeką – priešais jį jau puikavosi puodelis latės su dviguba porcija plaktos grietinėlės bei didžiulė bandelė su cinamonu. Kaipmat pabudo mano įtarumas ir aš atsargiai priėjau.

– Ko nori? – paklausiau, rodydama į latę ir cinamono bandelę.

Jis pakėlė tas savo žudančias mėlynas akis, kurių stengiausi nepastebėti pastaruosius šešis savo gyvenimo mėnesius. Būčiau nusišypsojusi ir užvertusi į dangų akis, kai pamačiau tą nekaltą veidelį, jeigu ne baiminga nuojauta, atsekusi mane nuo pat namų Trado gatvėje iki Turgaus rajono. Jausmas buvo toks stiprus, kad privertė ilgėliau stabtelti priešais kavinę ir pabandyti suprasti, iš

kur jis atsirado. Norėjosi manyti, jog tai dėl to, kad vis dar buvau apdujusi dėl naktinio telefono skambučio, po kurio nebepavyko sumerkti akių. Tokio paaiškinimo visai užtektų, tačiau manajame pasaulyje, kuriame seniai mirusių žmonių telefono skambučiai nebuvo tokie jau neįprasti, kaip dauguma galėtų pamanyti, manęs jis netenkino.

– Labas rytas, Melanija, – linksmi pasisveikino Džekas. – Nejaugi vaikinai negali tiesiog imti ir pavaišinti pusryčiais gražią merginą, nieko už tai nesitikėdamas?

Apsimečiau, kad mąstau.

– Ne.

Atsisėgiau palatą, tvarkingai pakabinusi jį ant kėdės atlošo atsisėdau ir kaipmat pastebėjau, kad visos moterys kavinėje – tarp jų ir žilaplaukė su vaikštyne prie baro – nenuleidžia nuo Džeko akių ir šnairuoja į mane. Taip, Džekas Trenholmas per gražus būti rašytoju, ypač rašančiu apie neatskleistus istorinius nusikaltimus. Jis turėjo būti plikas, su žila barzda, vilkėti storus megztinius aukštu kaklu, užtemptus ant pūpsančio pilvuko, ir nuo amžinos pyptkės pageltonavusiais dantimis. Deja, kaip Džekui ir būdinga, jis net nesistengė atitikti tokio mano vaizdinio.

– Na, tai ko nori? – dar kartą paklausiau ir iš rankinės pasiėmusi rankų dezinfekavimo skysčio dosniai išsispaudžiau į delną. Pasiūliau buteliuką ir Džekui, bet jis tik papurtė galvą ir gurkštelėjo juodos kavos. Į latę susibėriau du pakelius cukraus ir vėl pažvelgiau į jį, bet pasigailėjau. Jo akys buvo mėlynesnės, nei būtina, ir tamsiai mėlyna jo megztuko spalva to mėlio labiau paryškinti nebegalėjo. Tačiau į mane žvelgiančiame veide kažkas šmėstelėjo – kažkas, kaip man pasirodė, panašaus į rūpestį, – ir aš pasimuisčiau.

– Kaip laikosi Generolas Li? – pasiteiravo jis, neatsakęs į mano klausimą ir žvelgdamas pro langą į gatvę, o paskui į savo laikrodį.

Nurijau cinamono bandelės kąsnį.

– Gerai, – atsakiau – tai apie mano juodmargį šunelį, kurį nenorom paveldėjau kartu su senoviniu namu Trado gatvėje.

– Ar vis dar uždarai jį nakčiai virtuvėje?

Aš išsisukinėjau nuo jo žvilgsnio.

– Hm, ne. Ne visai.

Džekas plačiai išsišiepė.

– Vadinasi, jis jau miega tavo kambaryje, ar ne?

Kad nereikėtų atsakyti, atsikandau didelį kąsnį bandelės, vėl sudirgusi, kad Džekas būna toks įžvalgus, kai kalbama apie mane. Kai nepavyko įpiršti Generolo Li mano artimiausiai bičiulei daktarei Sofi Volen – kaip paaiškėjo, ji alergiška šunims, – visus, kurie tik netingėjo manęs klausytis, įtikinėjau, kad aš šunų nemėgstu ir net nesiruošiu jo laikyti.

– Juk jis miega tau prie kojų, tiesa? – Džekas net neslėpė pikt-džiugos.

Nusukusi į šoną akis, nugėriau gerą latės gurkšnį.

Džekas sunėrė ant krūtinės rankas ir patenkintas patogiai atsilošė.

– Jūs miegate ant vienos pagalvės, atspėjau?

– Gana, – trinktelėjau puodeliu į stalą. – Kitur jis nemiega, supratai? Jeigu palikčiau virtuvėje, jis kauptų, o kai atsinešiau į kambarį, jis tupėjo prie lovos ir visą naktį į mane žiūrėjo, tad pasiemiau pas save. Jis pats įsitaisė ant pagalvės. – Pastūmiau nuo savęs puodelį. – Nei jis man patinka, nei ką. Tik atrode... vienišas.

Džekas pasirėmė į stalą alkūnėmis ir pasilenkė į priekį.

– Gal ir man suvaidinti vienišą, žvelgti į tave gailiomis šunų-čio akimis ir pažiūrėtume, kas bus.

Žiūrėjau į jį, maldydamą nepageidaujamą jaudulį, įsisukusį kažkur krūtinėje.

– Atsidurtum virtuvėj dėžutėje. – Pastūmiau tolyn tuščią lėkštutę ir daviau padavėjai ženklą atnešti dar.

Džekas nusijuokė ir papurtė galvą.

– Žinai, vieną dieną visos tos kalorijos liks tavo kūne ir tuomet jas skaičiuosi kaip ir mes, mirtingieji.

Aš gūžtelėjau pečiais.

– Nieko negaliu padaryti. Tai paveldima. Mano senelė iš motinos pusės buvo liekna kaip nendrė iki pat mirties, o valgė kaip jautis.

– O tavo mama irgi tokia?

Mudviejų akys susitiko ir pastebėjau, kad jis nebesišypso.

– Iš kur aš galiu žinoti? Jos nemačiau jau daugiau kaip trisdešimt metų. – Tai nebuvo visiškai tiesa. Aš netyčia pamačiau garsųjį sopraną Džinetę Priolo kelis kartus, kai junginėjau televizoriaus kanalus ir nepavyko greitai perjungti to, kuris transliavo Metropolitaną operos spektaklį. O tikroji tiesa ta, kad motina ir dabar buvo tokia pat liekna ir graži kaip tada, kai net neatsigrįžusi paliko savo septynmetę dukrą.

Tamsa, lydėjusi mane visą rytą, nusileido ir ant mūsų kampinio staliuko, pritemo lempos tarsi kas sukiotų šviesos jungiklį. Ant sprando pašiurpo plaukeliai ir man pasidarė bloga. Išsigandusi žvilgtelėjau į Džeką, ar jis nieko nepastebėjo, tačiau jis buvo paskendęs mintyse ir žiūrėjo man per petį į vieną tašką.

– Žinai, tu į ją labai panaši. – Džekas vėl pažvelgė į mane ir pamačiau, kaip jo žvilgsnyje susirūpinimas virto atsiprašymu.

– O Dieve, Džekai, tik nesakyk, kad tą padarei! – Aš puoliau stotis, bet jis pagavo mano ranką.

– Melanija, ji sakė, kad tai gyvybės ir mirties klausimas ir kad tu atsisakai su ja matytis, neatsiliepi į jos skambučius. Aš buvau paskutinė jos viltis.

Ėmiau karštligiškai dairytis kitų durų, ne tų, per kurias atė-

jau, ir vieną akimirką pagalvojau, kad gal spėčiau nepastebėta išsmukti pro virtuvę. Maža pirštinėta ranka suėmė mane už pečių ir priešais sušvito ryški šviesa, lyg kas būtų atitraukęs lango užuolaidas ir atsivėręs saulėtas vaizdas. Ji spustelėjo mano petį, o paskiau nuėmė ranką, ir tamsa išsisklaidė, o šviesa liko, ir aš svarsčiau, kad tamsai sklaidantis greičiausiai man tik pasigirdo atodūsis ir šnabždesys.

Pažvelgiau į veidą moteriai, kuri kadaisė man buvo brangesnė už viską pasaulyje, bet tada buvau per maža suprasti žmogiškosios prigimties užgaidas ir tai, kad jeigu ką nors vadini „motina“, tai ne visuomet reiškia tai, ką nori, kad reikštų.

– Sveika, Mele, – tarė ji švelniu, dainingu balsu, kuris mane persekiojo sapnuose ne vienus metus, kol suaugau ir supratau, kad man nebūtina klausytis motinos balso.

Aš krūptelėjau išgirdusi vardą, kurį ji man buvo davusi vaikystėje, – vardą, kuriuo niekam neleidau savęs vadinti, kol nesutikau Džeko, kuris nepaisė mano norų ir atkakliai vadino Mele.

Atsisukau į Džeką ir mano įtūžis nukrypo į jį.

– Tai tu čia viską sugalvojai, tiesa? Juk žinėjai, kad nenoriu jos nei matyti, nei girdėti, bet tyčia surengi. Kaip tu drįsti? Kaip drįsti kištis, turiu pridurti – neprašytas, į tai, su kuo neturi nieko bendro ir, kaip tau seniai išaiškinau, aš taip pat nenoriu turėti nieko bendro. – Akimirką nutilau atsikvėpti, visiškai nekreipdama dėmesio į šalia stovinčią motiną, nes tik taip galėjau išlikti kiek įmanoma rami. – Daugiau nenoriu tavęs matyti. Niekada.

Jis kilstelėjo antakį ir supratau, kad mudu abu prisiminėme tą kartą, kai aš tariau lygiai tuos pačius žodžius. Palinkau prie jo ir dūriau pirštu į megztniuotą krūtinę.

– Šįkart aš rimtai.

Atsistojau ketindama elegantiškai išeiti, bet atsitrenkiau į stalą ir išliejau savo puodelį su latės likučiais bei dvi aukštas stik-

lines vandens. Gelbėdamasi nuo tvano, greitai persėdau ant kitos kėdės, ir kol valytoja bei mūsų padavėja tvarkė stalą, mama pasinaudojo proga ir atsisėdo į mano atlaisvintą kėdę, apdairiai užspeitusi mane į kampą prie lango.

Ji matė tik vieną mano veido pusę, nes aš užsispyriau ir į ją neatsisukau.

– Labai prašau, nepyk ant Džeko. Prisipažįstu, aš pasinaudojau draugyste su jo motina, jis buvo priverstas man padėti. Sunku atsakyti Amelijai Trenholm, net jeigu esi jos sūnus.

Aš pažinojau Ameliją, man ji netgi patiko, nepaisant to, nė kiek ne mažiau norėjosi kuo greičiau išsinešdinti iš kavinės ir pabėgti nuo motinos. Nudelbusi akis į stalą tariau:

– Mama, jau daugiau kaip trisdešimt metų neturiu ką tau pasakyti, ir nemanau, kad kas nors pasikeitė. Todėl prašyčiau mane išleisti, nes aš turiu eiti. Devintą susitinku su klientais, turiu aprodyti jiems namus Old Vilidže ir nenoriu vėluoti.

Ji nekrutėjo, ir aš buvau priversta toliau spoksoti į tamsinto medžio stalą, nes nenorėjau pakėlusi galvą Džeko akyse pamatyti priekaištą.

Mama pasidėjo ant stalo rankas – vis dar su pirštinėmis – ir man dingtelėjo, ar ji mūvi jas iš įpročio, ar vis dar iš reikalo.

– Mele, man reikia tavo pagalbos. Tavo senelės namas Legaro gatvėje vėl parduodamas ir noriu, kad tu kaip profesionalė padėtum man jį nusipirkti. Visi sako, kad esi geriausia nekilnojamojo turto agentė visame Čarlstone.

Pagaliau pirmą kartą pažvelgiau į ją ir pamačiau jos juodus plaukus, žemai surištus į uodegą, jos švarią, lygią odą, aukštus skruostikaulius ir žalias akis, kokių visuomet norėjau, o ne rusvų tėvo akių. Tik smulkios raukšlėlės akių kraštuose ir apie lūpas liudijo, kad nuo to vakaro, kai man pasakė labanakt, nors iš tiesų turėjo pasakyti viso gero, ji senstelėjo.

– Mama, Čarlstone yra šimtai kitų agentų, tokių pat patyrusių kaip aš, kurie šimtą kartų labiau už mane nori padėti tau nupirkti namą. Kitaip tariant, ačiū, ne. Aš nesu tokia nuskurdusi, kad šitokiu būdu reikėtų užsidirbti pragyvenimui.

Nustebau, kai ji nusišypsojo.

– Tu ne ką tepasikeitei.

– O iš kur tu žinai? – Man taip knietėjo nubraukti nuo jos veido tą šypseną.

Išgirdau, kaip Džekas giliai atsikvėpė.

– Mele, žinau, kokia jautiesi įskaudinta, ir nebūčiau nė piršto pajudinęs, jeigu būčiau manęs, kad tavo mama atėjo vien tam, kad tu blogai pasijustum. Bet čia yra šis tas daugiau ir, mano galva, privalai ją išklausyti. Ji mano, kad tau gresia pavojus.

Aš atsispyriau pagundai ir neužverčiau akių į viršų.

– Puiku. Tuomet pasakyk jai, kad aš galiu pasirūpinti savimi pati. Juk tą dariau daugiau nei trisdešimt metų. Be to, gal jau pamiršai, kad aš su tavimi nesikalbu.

Šalia manęs tyliai prabilo mama:

– Aš sapnuoju. Kiekvieną naktį sapnuoju. Laivą, kuris daugelį metų kyla iš vandenyno dugno. Čia yra kažkas... negero. – Ji pažvelgė į mane ir jos žvilgsnis apniuko. – Tas laivas ieško tavęs.

Man užspaudė krūtinę, giliai atsidasau. Prisiminiau praeitos nakties telefono skambutį ir tą siaubą, kuris nesitraukė visą rytą, ir mane apėmė keistas pojūtis, tarsi būčiau ką tik per ploną ledą įlūžusi į ledinį vandenį. Nurijau seiles ir palaukiau, kol atgausiu balsą.

– Tai buvo sapnas, mama. Tik sapnas. – Užsivilkau paltą ir drebančiais pirštais knebinėjau sagas, bet užsisiegti nepavyko. – Man tikrai metas. Jeigu tau reikia gero nekilnojamojo turto agento, paskambink mūsų sekretorei Nensei Flaherti ir ji tave su kuo nors sujungs.

– Išvažiavusi bandžiau su tavimi susisiekti, patikėk.

Prisiminiau viską, ką norėjau jai pasakyti, ką repetavau, jeigu kada nors ją sutikčiau, bet dabar, atsiradus tokiai progai, niekas, rodės, netiko. Tad ištariau tik tiek:

– Reikėjo labiau pasistengti.

Mama mane nustebino, kai atsistojusi dviem pirštinėtais pirštais padavė man vizitinę kortelę.

– Paimk mano kortelę; tau jos prireiks. Žinai, tai ne pirmas kartas, kai ji tave susirado. Bet pirmą kartą esi pakankamai suaugusi pasipriešinti. – Ji patylėjo ir tarė: – Mes esame ne tie, kuo dedamės, Mele.

Ir vėl mane apėmė jausmas, kad grimztu į ledinį vandenį, ir tylėjau it nebylė. Stebeilijau į mamą, bet kortelės neėmiau. Po akimirkos mama padėjo ją ant stalo, Džekui tarė trumpą „sudie“ ir nuėjo, palikusi orchidėjų bei priplėkusio sielvarto dvelksmą.

Vėl atsigręžiau į Džeką, bet jis pakėlė ranką.

– Viską žinau. Nebenori su manimi nei kalbėtis, nei matytis. Suprantu. Bet manau, kad privalai išklaudyti savo mamą. Ji plačiai žinoma kaip dvasių regėtoja ir žino, ką kalba. Be abejo, gali ir suklysti. Juk tu taip pat turi tą dovaną, tiesa? Bet dabar nieko nematai. O kas, jeigu ji teisi? Jeigu tau yra iškilęs pavojus? Negi nenorėtum apie tai sužinoti?

– Kodėl tau taip rūpi? – Aš jau ketinau eiti, bet jis pačiupo mane už riešo.

– Man rūpi daug labiau, nei manai.

Mūsų akys susidūrė, bet supratau, kad negaliu atlaikyti jo žvilgsnio. Jis paleido mano ranką, o aš apsisukau ir nuėjau durų link. Man nereikėjo atsigręžti, kad žinočiau, jog jis paėmė mamos vizitinę kortelę ir rūpestingai įsidėjo į piniginę.

ANTRAS SKYRIUS

Kol nusigavau į Hendersono nekilnojamojo turto agentūrą Brodo gatvėje, kūno beveik nejaučiau. Atplėšiau duris – šaltis dar nebuvo visiškai atvėsinęs mano pykčio – ir paleistos jos užsitrenkė.

– Velnias. – Mūsų sekretorė Nensė Flaherti, su ausinėmis ant galvos, stovėjo viena ranka įsisprendusi į klubą, o kita mokėsi smūgiuoti į kamuoliuką. Pamačiusi mane susiraukė, matyt, nepataikė dėl mano sukkelto triukšmo.

– Dovanok, Nense, kad trukdau tau treniruotis. Kitą kartą būsiu atsargesnė, – tariu jai, pralėkdama pro šalį ir stverdama nuo kabyklos pakabą, tačiau mano ironijos ji visai nepastebėjo. Jai atrodė, jog visi pritartų, jei golfas vietoj beisbolo taptų nacionaliniu sportu, ir todėl jos siekis išmokti tobulai žaisti golfą yra svarbiau už visa kita. Įskaitant ir darbą. – Ar man yra žinučių?

Ji nepakėlė galvos ir ruošėsi kitam smūgiui.

– Tik dėl devintos valandos susitikimo. Jie šiek tiek vėluos ir atvyks pusę dešimtos.

Ant pakabo ištiesinau palto pečius ir užsegiau visas sagas, kad kabotų tvarkingai.

– Nuostabu, ačiū. – Leidausi į savo kabinetą, bet apsigrėžiau ir vėl sustojau priešais Nensę. Ji pakėlė galvą, paruošusi golfo lazda smūgiui.

– Dar vienas dalykas. Jeigu skambintų Džekas Trenholmas, manę nėra. Nenoriu su juo kalbėti. Daugiau niekada gyvenime.

– Ir vėl? – paklausė ji, nuleidusi lazda, bet iškart vėl grįžo prie savo kamuoliuko.

– Nesupratau?

– Gerai. Jeigu jis paskambins ar užsuks, tavęs nėra. Supratau.

Aš jau pajudėjau eiti, bet ji vėl paklausė:

– O jeigu paskambins mama, tavęs irgi nėra, ar ne?

– Būtent. Bet jeigu ji paskambins ir sakys, kad jai reikia agento, nukreipk ją pas Džimį.

Šįkart Nensė atrėmė lazda į grindis ir atsisuko.

– Melanija, taip elgtis negražu.

– Kurį turi minty – Džimį ar mano motiną?

Nensė papurtė galvą.

– Juk žinai, po to incidento Prieplaukos gatvės teatre, kai išbėgo nuogas, jis vėl geria vaistus.

– Tai buvo prieš tai ar po to, kai jis išsitepliojo kūną violetine ir oranžine spalva ir nuogas išbėgo į aikštę per Klemsono ir Pietų Karolinos universitetų rungtynes?

– Po to. Jis mielas vaikinas, bet, manau, turėtų nukreipti savo energiją į naudingesnius dalykus. – Ji papurtė galvą. – Kažkokiu būdu jam pavyksta būti puikiu agentu, bet, mano galva, šiuo metu jis nei pasiruošęs, nei turi pakankamai įgūdžių mandagiai elgtis visuomenėje.

– Žinau. Kaip tik dėl šitos priežasties ir pagalvojau, kad jiedu su mano mama puikiai vienas kitam tiks. – Nelaukdama, ką ji atsakys, nudrožiau į savo kabinetą ir atsišliejusi į duris keletą kartų giliai įkvėpiau.

Pagaliau būdama viena ėmiau suvokti, kas iš tiesų įvyko kavinėje. Nuėjau prie stalo ir prisilaikydama, kad nenugriūčiau, sumukau ant kėdės.

– Tridešimt treji metai, – tariau sau. Praėjo trisdešimt treji metai nuo tada, kai paskutinį kartą mačiau mamą, ir staiga šiandien, šiaip jau įprastą dieną, ji vėl atsirado mano gyvenime. Atsilošiau ir užsimerkiau. Norėjosi užmiršti visą tą sceną – jos išvaizdą, balsą. Tačiau paskutiniai jos žodžiai vis sukosi galvoje kaip sausas medžio lapas, pagriebtas vėjo ir nebežinantis, kur nusileisti. „Mes esame ne tie, kuo dedamės.“ Žinoma, tai jau buvau girdėjusi. Netgi visai neseniai, telefonu lygiai tuos pačius žodžius ištarė moteris, mirusi jau daugiau kaip trisdešimt metų.

Ant stalo subirbė telefonas, suerzindamas ir primindamas, kur aš. Pakėliau po trečio skambučio.

– Melanija, ko gero, turiu tau klientą.

– Kas jis? – paklausiau, trokšdama su kuo nors pasikalbėti, apie bet ką, tik ne apie sapnus, mamą ar mirusių žmonių telefono skambučius.

– Tai Rebeka Edžerton. Sako esanti sena Džeko pažįstama. Bet dėl to ji nekalta, – greitai pridūrė Nensė. – Abejoju, ar ji žino, kad tu su juo nesikalbi. Ir vėl.

Sunkiai atsidusau į telefono ragelį.

– Gerai. Sujunk. Gal ji man ir patiks.

Išgirdau tarkštelėjimą, o paskui švelnų moters balsą su aiškio-
mis čarlstonietiškais tarmės gaidelėmis.

– Alio! Ar tai Melanija Midlton?

– Taip, tai aš, – atsakiau, smalsiai sau svarstydamą, iš kur ji pažįsta Džeką.

– Aš esu žurnalistė iš „Pašto kurjerio“. Paprastai taip be niekur nieko neskambinčiau galimam šaltiniui, tačiau mūsų bendras pažįstamas Džekas Trenholmas sakė, kad jūs labai mielai bendraujate.

Aš kilstelėjau antakį.

– Nejaugi? Vadinas, skambinate ne dėl nekilnojamojo turto?

– Hm, ne. Ne visai. Tiesą sakant, rašau apie garsius pastarųjų penkiasdešimties metų laikotarpio čarlstoniečius ir norėčiau šio bei to paklausinėti apie Džinetę Priolo Midlton. Apie jūsų motiną.

Pasijutau tokia priblokšta, kad nesusiprotėjau iškart padėti ragelio, taigi tylėjau.

– Būsiu sąžininga ir prisipažinsiu, jog Džekas man sakė, kad jau daug metų judvi nebendraujate ir tikriausiai nenorėsite atsakyti į mano klausimus. Tačiau Džekas man patarė užsiminti apie laikraščio tiražą ir apie tai, kad žinia apie jūsų giminystės ryšį su žinoma operos dainininke labai padėtų jūsų verslui.

Pagalvojus, kad Džekas galėjo taip lengvai mane perkrimsiti, išmušė raudonis. Jau seniai karjera man buvo pirmoje vietoje. Bet dėl vieno jis klydo.

– Tęskite, – vos pajėgiau ištarti.

– Nors mano pasakojimas bus apie jūsų motiną, pamaniau, kad jūsų išvalgos bus puiki įžanga mano skaitytojams. Žinoma, ji yra pasaulinio garso operos žvaigždė. Tačiau ar ne asmeninio gyvenimo kaina? Kiek žinau, jinau dėl karjeros jus paliko dar vaiką. Jūsų gyvenime tai turėjo palikti gilų įspaudą.

„Mes esame ne tie, kuo dedamės.“ Nurijau gerklę smaugiantį gumulą ir stengiausi nutaisyti kuo ramesnį balsą.

– Ji išėjo... ji išėjo ne dėl to.

Ragelyje tvyrojo tyla.

– Tikrai? Aš girdėjau kitaip. Tai kodėl ji išėjo?

Mintimis grįžau į tas dienas, kai mirė mano senelė Priolo, nukritusi nuo laiptų savo namuose Legaro gatvėje, o neilgai trukus po to namą ir sodą apgaubė tamsa ir nutildė vasaros garsus, tarsi staiga būtume panirę po vandeniu. Prisiminiau, kaip mama paguldė mane miegoti ir kaip jai pasilenkus nuo jos karštų ašarų sudrėko mano kakta. Ji man sakė, kad yra dalykų, kuriuos aš per

maža suprasti ir su kuriais esu per silpna kovoti, ir kad kartais žmonės turi pasielgti teisingai net ir tuomet, jeigu tai reiškia palikti tuos, kuriuos myli labiau už viską pasaulyje. Prisimenu prislopintus balsus žmonių, kurių ten nebuvo; aš tai prisimenu, nes tąkart juos girdėjau paskutinį sykį. Paskiau mama pasakė, kad mane myli, ir pabučiavo, linkėdama labos nakties. Aš iškart užmigau, o pabudusi ryte savo kambaryje pamačiau tėtį, pakuojantį mano daiktus ir aiškinantį, kad mama išėjo ir dabar aš gyvensiu su juo karinėje bazėje Japonijoje.

Prisiverčiau sugrįžti į dabartį.

– Nežinau, – išlemenau aš. – Pati jos paklauskite.

Jau norėjau padėti ragelį, bet Rebeka vėl prakalbo:

– Tiesą sakant, aš jau paklausiau. Ir ji man pasakė, kad turėčiau paklausti jos motinos, jūsų senelės Saros Manigo Priolo. Tačiau archyvuose radau, kad ji mirė 1975 metais. Gal ne taip supratau?

Aš tylėjau, nežinodama, ką atsakyti, ir pagaliau nusprendžiau pasakyti tiesą.

– Ne, supratote teisingai. Senelė mirė, kai man buvo septyneri.

– Tuomet kodėl jūsų mama pasiūlė...

– Sudie, panele Edžerton. Dovanokite, bet niekuo negaliu jums padėti.

Padėjau ragelį, bet dar ilgai nenuėmiau nuo jo rankos, sukdamą galvą, kodėl, po šitiek laiko, mama sugrįžo – ir kodėl ji atsi-vedė dar ir senelę.

* * *

Nepaisant vaisingo susitikimo su naujaisiais klientais ir dviem priimtais pasiūlymais – namo Pietų Brode ir kito namo Danie-lio saloje – grįžau namo irzli ir be ūpo. Kai įvažiavau į buvusią karietinę už namo Trado gatvėje, kurią paverčiau garažu, man

grįžo ramybė. Žinoma, niekam to neprisipažinčiau, tačiau namo restauravimui einant į pabaigą mane buvo apėmęs neapsakomas pasididžiavimo ir pergalės jausmas. Nors šitiek pasiekiau visai netyčia ir beprotiškai užsispyrusių, dėl istorinio paveldo pamišusių bičiulių dėka, aš nieku gyvu nebūčiau prisipažinusi, kad namas man net patiko ir jame man buvo jauku. Ir kad nekantriai laukiau naujų sumanymų.

Gatvės pakrašty pastebėjau žalsvą Sofi folksvageną „vabalą“. Čarlstono koledžo istorinio paveldo dėstytoja daktarė Sofi Volen buvo ne tik mano artimiausia draugė, bet ir dešinioji ranka restauruojant namą. Mano šypsena kiek priblėso prisiminus, kad ji ne tik mano dešinioji ranka, bet dar ir mano sąžinės balsas. Ji būtinai mane ištardys, – jeigu tik Džekas nespėjo jai papasakoti, – kas tą rytą atsitiko su mama, ir paskui išbars, kodėl mamos nepakviečiau apsistoti pas save, kol padėsiu nupirkti namą Legaro gatvėje.

Atsidususi įėjau pro sodo vartelius ir nukulniavau prie tradicinės Čarlstono architektūros namo durų, virš kurių pro vėduoklinį langą liejosi gelsva šviesa ir krito ant žemės kaip jaukus durų kilimėlis. Man nespėjus iš rankinės išsitraukti raktų, durys plačiai atsivėrė ir prieš mane išdygo Sofi – jos nesuvaldomi plaukai atrodė kaip laukinių bičių spiečius su baltais, regis, dažų taškiukais.

– Jau grįžai. Kaip tik laiku!

Ji atidarė duris dar plačiau, ir lodamas iš susijaudinimo pas mane atskriejo Generolas Li. Numečiau ant grindų portfelių su rankine ir paėmiau jį ant rankų, nenoriai pripažindama, kad šis mažytis pūkų kamuolėlis prilipo man prie širdies lygiai kaip ir namas. Juk niekas nepaneigs, kaip smagu gyventi su drauge-liu, kuris visuomet džiaugiasi tave išvydęs, niekada nesiginčija, niekada nepalieka pakelto klozeto dangčio ir sušildo tave lovoje

naktį. Jau netoli keturiasdešimties, aš buvau beveik susitaikiusi su vienišės gyvenimu ir įsitikinau, kad šuns draugija išties puiki išėitis.

Sofi nusičiaudėjo.

– Atleisk... laikiau jį kitame kambaryje, kad man neatsinaujintų alergija. Nors, tiesa, taip smarkiai ji nebesasireiškia. – Ji dar kartą nusičiaudėjo, tarsi pabrėždama savo žodžius.

– Nunešiu jį į virtuvę pas ponią Hulihan. Ji visada jam palieka sultinio kaulą. – Nuėjau į namo galą, pravėrusi virtuvės duris nuleidau Generolą Li ant žemės ir pasisveikinau su savo ekonomu, kurią taip pat paveldėjau iš ankstesnio namo šeimininko.

Grįžusi pas Sofi, radau ją besišluostančią ašarojančias akis batika dekoruotų marškinėlių kraštu – juos ji vilkėjo prie ilgo dygsniuoto sijono, kurio palankas siekė „Birkenstock“ sandalus. Man labai patiko Sofi ir nepaprastai ją vertinau, bet tik ne jos mados supratimą. Jai iš plaukų ištraukiau dažų atplaišėlę.

– Kas čia? – atkišau jai parodyti.

– Ateik ir pažvelk į svetainę antrame aukšte. Vargiai bepažinai. Gremžiau šimto metų senumo dažų sluoksnį nuo lubų karnizų ir pasijutau tarsi atradusi rojų.

Iš nuostabos sumirksėjau, mintyse bandydama įsivaizduoti, kas bendro tarp karnizų ir rojaus, bet nepavyko. Taigi tariau:

– Nuostabu. Kas toliau mūsų programoje?

– Atnaujinti grindis visame name. Jas reikia nugramdyti rankomis, tad šiek tiek užtruks, bet nenoriu, kad šitų gražių lentų tekstūra būtų draskoma koku įrankiu.

Nusisukau apsimetusi, kad apžiūrinėju elegantišką raudonmedžio baliustradą – puikiai pamenu, kaip poliravau ją rankomis ir kaip paskui keletą savaičių maudė juosmenį. Restauruojant namą, Sofi už nugaros, bet kad apsaugočiau savąją, esu patylikais atsigabenusi elektrinius šlifuoklus, karšto oro pūtiklius ir

įvairiausių kitų patogių kontrabandinių prietaisų. Norėjau, kad baigus restauravimą būtų kaip naujas ne tik namas, bet ir aš pati.

– Kaip reikia, taip ir daryk, – atsakiau išsisukinėdama ir pasiilenčiau apžiūrėti tariamos dėmės ant turėklo.

– Aha, – atsakė Sofi, išsipūsdama nosį į vienkartinės nosinės gumulėlį, paskiau įsikišo jį į to savo atgrausaus sijono kišenę. Ji praėjo pro mane link didžiųjų laiptų ir aš nusekiau iš paskos.

– Kaip Čadas? – paklausiau apie kitą koledžo dėstytoją, kuris buvo mano klientas, kol sutiko Sofi ir nusprendė apsigyventi pas ją. Kaip kambariokai – tikino jiedu sutartinai.

– Melanija, nekeisk temos. Juk kalbėjome apie tavo mamą.

Sustojau kaip įbesta.

– Tiesą sakant, nekalbėjome. Ir nekalbėsime. Ar Džekas tau skambino?

– Ne, bet skambino tėtis. O jam paskambino Džekas.

Aš pliaukštelėjau per turėklą.

– Nuostabu, dabar visi galite mane smerkti, kad aš kietaširdė. Bet, regis, visi pamiršote vieną dalyką – kad šioje istorijoje auka esu aš.

Sofi pakilo laiptais į viršų ir laukė, kol pasivysiu.

– Tu esi auka tik tuomet, jeigu nusprendi tokia būti.

– Ne aš nusprendžiau būti palikta motinos, jeigu kartais nepastebėjai. Taip, tėtis man neseniai prisipažino, kad ji bandė su manim susisiekti, kai buvau maža, bet jis neleido. Tačiau tai nekeičia fakto, kad ji mane paliko neatsisveikinus ir nepaaiškinusi kodėl. Aš su tuo susitaikiau ir gyvenu savo gyvenimą. Ir jai vietos jame nėra.

Sofi ilgai į mane žiūrėjo.

– Ar tu kada nors pagalvojai, kad ji galėjo išeiti dėl labai rimtos priežasties? Ar tu jos kada nors klausėi?

Nurijau kietą gumulą prisiminusi, kaip to paties klausiau ir aš, būdama dar vaikas, kol širdgėla ir skausmas palaidojo net

menkiausią vilties žiburėlį, kad galbūt mama išėjo dėl ko nors kito, o ne dėl manęs.

Nieko jai neatsakiau, tik praėjau po ją ir nužingsniavau link dvivėrių antro aukšto svetainės durų.

– Eime, parodyk man tuos nuostabiuosius karnizus.

Išgirdau už nugaros žingsnius.

– Žinai, jeigu problemą neigsi, ji savaime neišnyks. Kaip tik atvirksčiai, tos problemos, kurias atkakliausiai neigiame, galų gale skaudžiai įkanda į sėdynę.

Atsisukusi tariau:

– Ką gi. Tikriausiai man ir neverta jaudintis. Aš problemų neturiu, tad niekas man į sėdynę ir neįkąs.

Sofi žiojosi kažką sakyti, bet ją nutraukė durų skambutis.

Leisdamasi laiptais išgirdau ją tyliai sakant:

– Arba įkąs greičiau, nei tikimės.

Piktai dėbtelėjau į ją per petį ir atidariusi duris ant slenksčio pamačiau tėtį su rausvų rožių puokšte lyg su kūdikiu ant rankos.

– Labas, tėti, – tariau ir pakštelėjau jam į skruostą. Matant jo sveikatingą išvaizdą vis dar suspausdavo širdį, nors per šešis mėnesius jau beveik pripratau, kad jis nebegeria. Tokio jo nepažinojau, ir mudu abu vaikštinėjome po mums nepažįstamą teritoriją, iš naujo kurdami tėvo ir dukters vaidmenis, kuriais mano vaikystėje buvome susikeitę. Jautėmės tarsi nauji bendradarbiai, kurie vis dar aiškinasi, kuris sėdės prie lango.

Pastebėjau, kad jis žvelgia man per petį, ir pasitraukiau, leisdama užėiti.

– Eikš vidun. Gal pasiliksi vakarienės? Paprašyčiau ponios Hulihan padėti dar vieną lėkštę.

Sofi balsas nuskambėjo nenatūraliai linksmai:

– Sveiki, pulkininke Midltonai. Turiu jums krūvą čekių, taigi, prieš išeidamas nepamirškite iš manęs jų paimti.

Tėtis buvo paskirtas mano buvusio kliento Nevino Vanderhorsto namo bei viso turto, kurio vienintele paveldėtoja aš tapau, patikėtiniu ir restauravimo darbams skirstė lėšas. Be to, jis atliko arbitro vaidmenį tarp Sofi ir mūsų, mirtingųjų, dirbančių name, kurių polinkis naudoti autentiškas medžiagas ir darbo metodus buvo ne toks griežtas kaip jos.

Aš pažvelgiau į vieną, paskui į kitą, supratusi, kad tarp jų vyksta kažkokia povandeninė komunikacija, ir jų nenatūralūs balsai nuo manęs kažką slepia.

– Ar šitos rožės man?

– Ne, – atsakė jis vienu kartu su Sofi, tik ji pasakė „taip“.

Aš uždariau duris ir įsisprendžiau į šonus.

– Kas čia dedasi?

Ir vėl jie susižvalgė, patvirtindami mano įtarimus. Pagaliau tėtis atsikrenkštė ir prabilo:

– Tai mėgstamiausios tavo mamos rožės.

Aš stabtelėjau susimąsčiusi.

– Kodėl, po galais, atnešei čia mamos rožes?

Atsistočiau tarp jų taip, kad vienas kito nematytų, ir atsisukau į tėtį.

– Ką tokio pasakė Džekas, kad tu pamanei, jog mama ateis į mano namus?

Kaltai šypsodamas, jis padėjo ant stalelio gėles.

– Kalbėjau su juo telefonu dar prieš jūsų susitikimą per pusryčius. Jis buvo tikras, kad tu, išklausiusi mamą, pakviesi ją pas save apsistoti. Matyt, hm, taip, kaip Džekas tikėjosi, neįvyko.

– Labai teisingai pagalvojai. – Aš atsitraukiau, kad pokalbyje galėtų dalyvauti ir Sofi. – Tu irgi tuo patikėjai?

– Tavo mama įtikino Džeką, kad tau kilęs pavojus. Mes visi pamanėme, kad tu susirūpinsi ir ją išklausysi.

Nužingsniavau per marmuro grindis, nervingai kaukšėdama

kulniukais, ir užėjau į restauruotą svetainę, kur prie sienos stovėjo didingas raudonmedžio laikrodis. Susmukau ant prancūziškos kušetės, aptrauktos išblukusiu geltonu šilku, – ji buvo atnešta iš sandėlio ir turėjo būti pertraukta nauju gobelenu, – paskui atsi stojau ir supurenau pagalvėles.

– Negi jums visiems atrodo, kad po trisdešimt trejų metų, kai nenorėjau jos net matyti, per penkiolika minučių atleisiu ir pakviesiu pas save gyventi? Gal jums visiems su galva negerai? – Vaikščiojau pirmyn atgal po kambarį, dėliočiau ir perdėliočiau pagalvėles, pirštu braukiau dulkes nuo įrėmintų nuotraukų, prisukau laikrodį – dariau bet ką, kad tik rankos būtų užimtos ir ko nors nepasmaugčiau.

Sofi atsisėdo ant Čipendeilo kėdės, jos birkenstokai visai nederėjo prie grakščių rutulį laikančių paukščio nagų ant kėdės kojų. Ji tyliai tarė:

– Mačiau į koridorių išneštą telefoną. kažkas įvyko, ar ne?

Sofi buvo viena iš dviejų žmonių – kitas tai Džekas, – kuriems pasisakiau apie savo keistą „dovaną“. Savo gebėjimo bendrauti su mirusiaisiais niekada nelaikiau dovana, nes niekas kitas gyvenime man nėra sukėlęs tiek traumų, kaip jis, tačiau man buvo ramiau žinant, kad yra žmonių, kurie tavimi tiki, kai jiems pasakai, kad retsykiais paskambina mirusi senelė ir išpėja apie gresiančius nemalonumus. Deja, tėčio nebuvo tarp tų žmonių.

– Pala, – tarė jis. – Niekas neminėjo jokių fokusų. Tavo motina sakė, kad sapnuoja košmarus. Tik tiek. Bet kad skambintų mirę žmonės, neminėjo. Juk žinai mano nuomonę. Labai nesveika manyti, jog tai tikra.

Atsisėdau ant tokios pat kėdės kaip Sofi ir parėmiau ranka smakrą.

– Tėti, su tavimi apie tai nekalbėsiu. Ypač dabar, kai turėčiau tavęs paklausti apie tas gėles. Mama tave paliko, gal jau pamiršai?

Metė mane, tavo ir iškeliavo. Tad jeigu atnešei gėlių, nes jai dar ką nors jauti, galiu imti ir susivemti.

Tėtis vėl atsikrenkštė – jis visuomet taip darydavo, kai nervinosi, – ir sugebėjo nutaisyti išizeidusio miną.

– Aš jas atsinešiau, nes pamaniau, kad galbūt nors kiek padės, kai aiškinsimės, kas nutiko jos motinos kapui.

Abi su Sofi į jį sužiurome.

– Apie ką čia kalbi? – paklausėme unisonu.

– Ak, negirdėjote? Pranešė šiandien per vidudienio žinias. Sakė, kad šiandien kažkas nusiaubė Šv. Pilypo kapines. Jau norėjau perjungti kanalą, bet išgirdau minint Sarą Manigo Priolo. Regis, jos kapą vienintelį ir nusiaubė.

Sofi atsistojo.

– Melanija, tai juk tavo senelė, ar ne?

Aš linktelėjau ir užplūdo keistas jausmas, lyg skęščiau. Pasukau galvą, užuodusi aštrų sūraus vandens kvapą. Jis palengva išsivadėjo, ir aš susimąščiau, ar tikrai jį pajutau. – Ar ką nors užuodžiate?

Ir tėtis, ir Sofi papurtė galvą.

– Ką užuodžiu? – paklausė tėtis.

– Nieko tokio, – atsakiau ir vėl atsigrėžiau į tėtį. – Ar žinoma, kas tai padarė?

– Ne. Nuverstas antkapis, bet kiti kapai nepaliesi. – Jis papurtė galvą. – Jie kalbino kažkokį bažnyčios kapinių komiteto atstovą, ir jis sakė, kad iškelti antkapį nesudaužius galima nebent su kranu, bet nieko panašaus nepastebėta, nors buvo vidurys dienos.

Pajutau, kad Sofi mane stebi.

– Melanija, gal tas antkapis buvo kuo nors ypatingas?

Aš gūžtelėjau ir tariau:

– Nežinau. Nesu jo mačiusi. Buvau senelės laidotuvėse, bet mudu su tėčiu greit išskridome į Japoniją, o vėliau to akmens nemačiau. Jį senelė pati išsirinko prieš mirtį.

– Nori pasakyti, kad sugrįžusi į Čarlstoną niekada neaplankei senelės kapo?

Susigėdusi ėmiau perdėlioti bei purtyti pagalvėles.

– Ne. Tik... – Nutilau ir pradėjau iš pradžių. – Kad neprimintų to mano gyvenimo laikotarpio, kurį veikia jau užmirščiau.

Tėtis priėjo arčiau.

– Pavyzdžiui, kad mama visuomet tau sakydavo, jog vieną dieną senelės namas Legaro gatvėje bus tavo, bet po senelės mirties jį pardavė.

Pažvelgiau į jį nustebusi.

– Niekada man to nesakei. Nė nenumaniau, kad tu tai žinai. Arba kad tau tai rūpi.

Jis šyptelėjo puse lūpų.

– Žinau. Ir rūpi. Bet nieko negalėjau pakeisti. O tu pasakei labai aiškiai, kad nenori kalbėti nei apie namą, nei apie motiną. Net ir girtas būdamas negalėjau klausytis tavo klyksmo priepuolių. Tad palikau kaip buvę.

Priėjo Sofi ir apkabino mane per pečius.

– Man atrodo, tau vertėtų nueiti į kapines. Jei nori, aš eisiu su tavimi.

– Ir aš taip pat, – pritarė tėtis, nors mačiau, kad jis nesmagiai jaučiasi. Jam viskas buvo tik balta arba juoda. Ta neaiški zona tarp šviesos ir tamsos, kurioje gyvenome mudvi su mama, jam neegzistavo. Aš seniai išmokau būdama su juo šios temos vengti ir ilgainiui apie mano šeštąjį pojūtį jis įprato nieko neklausinėti.

„Mes esame ne tie, kuo dedamės.“ Užsimerkiau, stengdamasi išmesti iš galvos tuos žodžius ir iš toli telefonu atsklindantį balsą. Mes su Džeku ištisus pusę metų stengėmės išvaikyti vaiduoklius, kurie rodydavosi mano naujuose namuose, ir vyliausi, kad man vaiduoklių medžioklės dienos pagaliau baigėsi. Bekūniai balsai telefono ragelyje akivaizdžiai parodė, kad, ko gero, nesibaigė.

Nugara nuropojo nerimo virpulys ir įvarė pleištą į mano apsimestinę drąsą, nors ir kaip stengiausi nepasiduoti.

Aš atlošiau pečius, bandydama nusikratyti įtampos.

– Labai ačiū jums abiem, bet manau, kad susitvarkysiu pati. Ryt iš pat ryto aplankysiu kapą ir pasirūpinsiu, kad antkapis būtų sutvarkytas ir mamai nieko nebereikėtų daryti. Ir klausimas bus išspręstas. Tai tiek. Ir net nesitikėkite, jog dėl to užmegsiu su mama santykius, nes šito tikrai nedarysiu.

Apsimečiau, kad nepastebėjau, kaip Sofi ir tėtis susižvalgė, ir nužingsniauau į virtuvę, o tada oras staiga apsunko nuo sūraus vandens kvapo.

*Kartais žmonės turi pasielgti teisingai net ir tuomet,
jeigu tai reiškia palikti tuos, kuriuos myli labiau
už viską pasaulyje.*

Marchet Butler nuotr.

KAREN WHITE (Karen Vait, g. 1964 m.) – JAV rašytoja, 29 bestselerių autorė, jos kūriniai verčiami į 15 kalbų. Lietuvių skaitytojai jau pamėgo autorės romanus „Stiklo skambesys“, „Prarastos valandos“, „Pakrantės medžiai“, „Naktis, kai užgeso šviesos“, „Svajonių medis“, „Paskutinė naktis Londone“, dėmesio sulaukė ir naujoji knygų serija, kurią pradėjo „Namas Trado gatvėje“.

„Mergina iš Legaro gatvės“ yra antroji knyga apie Melaniją Midlton, nekilnojamojo turto agentę, gebančią išvelgti ne tik senųjų Čarlstono pastatų, bet ir jose gyvenusių šeimų paslaptis. Persmelktas JAV Pietų valstijų kultūros ir pasakojimo tradicijų, romanas atskleidžia, kad savo istorijomis, širdgėla ir nuoskaudomis geba dalintis ne tik gyvieji.

Netikėtai paveldėjusi architektūros šedevru laikomą Vanderhorstų namą, Melanija imasi jį restauruoti. Jai padeda ne tik geriausia draugė Sofi, bet ir istorinių knygų rašytojas Džekas Trenholmas, kurio žvilgsnis vis dar pakerta merginai kojas. Vis dėlto darbų kupiną Melanijos kasdienybę sutrikdo motina Džinetė Priolo Midlton – garsi operos dainininkė, palikusi Melaniją, kai šiai buvo vos septyneri. Po daugiau nei 30 metų Džinetė grįžta į Čarlstoną, ketindama nusipirkti Priolo šeimai kadaise priklausiusį namą Legaro gatvėje, ir prašo dukters pagalbos tarpininkauti. Tačiau tai nėra svarbiausia Džinetės grįžimo priežastis. Ne vieną šimtmetį Legaro gatvės name slėpėjusios paslaptys ima veržtis į dienos šviesą motinai vėl susitikus su dukra, o jų gebėjimas matyti už gyvųjų pasaulio ribų kelia joms mirtiną pavojų.

ISBN 978-609-466-648-3

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt